

saaes Byens Ypperste: Embedsmænd i Uniform, Byraadet, ja selv flere af Garnisonens Officerer sad der med sølvblankt Bandoler og den skinnende Dragonhjelm i Skødet.

Per saa sig omkring med stigende Forbavselse. Han havde jo nok forinden paa forskellig Maade faaet et Indtryk af den Sejr, som Præstedømmet havde vundet i den før saa verdslig sindede By; men der blev i disse Øjeblikke vendt aldeles op og ned paa hans Forestillinger om Faderen og dennes personlige Betydning. Den ene Præst efter den anden traadte hen bag Kisten for at tale, og Kirken genlød af højstemt Lov og Tak til Herren for den hensovede Tjener og hans rige Gerning. Bagefter, da Talernes lange Række omsider endte, løftede otte unge Præster Kisten ned fra Katafalcken; hvorpaa hele Menigheden tilfods fulgte Rustvognen den lange Vej gennem Byens Gader ud til Kirkegaarden.

Per forstod det ikke. At det virkelig var hans Fader — ham, som han i sine Drengenaar havde skammet sig over, fordi han havde været til Spot for den hele By — at det var ham, som her fik en Jordefærd som en Fyrste og fulgtes til Graven af et sørgende Folk! Han fattede det ikke. Paa en for ham uventet og beskæmmende Maade opfyldtes her en af hans stolteste Barnedrømme . . . en Drøm fra hin Tid, da han indbildte sig at være et forbyttet Barn, en bortført Kongesøn, der engang skulde finde hjem til sin Faders Herlighed.

Paa Hjemvejen fra Begravelsen kom han til at følges med Broderen Thomas, der havde forrettet Jordspaakastelsen og var i Ornat. Af alle hans Søkende havde Thomas været den, hos hvem han i sin Tid trods Aldersforskellen havde fundet